

Βουλγαρίας Δανιήλ: Η παρουσία μας στην Ίμβρο διαλαλεί πρωτίστως την μαρτυρία της ενότητας της Ορθοδοξίας

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Βουλγαρίας](#)

Τις αδελφικές ευχές του προς τον εορτάζοντα Οικουμενικό Πατριάρχη εξέφρασε κατά την προσφώνησή του στον Πανηγυρικό Μεγάλο Εσπερινό επί τη εορτή των Αγίων Αποστόλων Βαρθολομαίου και Βαρνάβα από τον Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου στη γενέτειρα του Παναγιωτάτου κ.κ. Βαρθολομαίου, τους Αγίους Θεοδώρους στην Ίμβρο, ο Πατριάρχης Βουλγαρίας κ.κ. Δανιήλ.

Ο Προκαθήμενος της εν Βουλγαρία Ορθοδόξου Εκκλησίας μαζί με τον Πατριάρχη Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ συμμετέχουν στον εορτασμό των ονομαστηρίων του Οικουμενικού Πατριάρχου, ο οποίος γίνεται στην Ίμβρο για πρώτη φορά στα 35 χρόνια της Πατριαρχικής του διακονίας.

“Η παρουσία ημών ενταύθα δεν αποτελεί μόνον έκφρασιν σεβασμού προς το πρόσωπόν Σας. Διαλαλεί πρωτίστως την μαρτυρίαν της ενότητος της Ορθοδοξίας, της αδελφικής κοινωνίας των Αγίων του Θεού αδελφών Εκκλησιών και της κοινής

πορείας ημών «εν τω συνδέσμω της ειρήνης» (Εφ. δ´ 3). Και αύριον, επί το κοινόν Ποτήριον της Θείας Ευχαριστίας συναχθησόμενοι, θα δοξάσωμεν τον εν Τριάδι Θεόν πανηγυρίζοντες την φωτοφόρον μνήμην των αγίων Αποστόλων Βαρθολομαίου και Βαρνάβα, ανανεούντες παραλλήλως τους δεσμούς αυτής ταύτης της εν Χριστώ κοινωνίας και την κοινήν μαρτυρίαν των Εκκλησιών ημών εις τον σύγχρονον κόσμον”, είπε, σε σημείο της προσφώνησής του ο Πατριάρχης Βουλγαρίας.

Η συνοδική αναγνώριση πλήθους νέων Αγίων πολύτιμη παρακαταθήκη του Πατριάρχη Βαρθολομαίου

Ο κ.κ. Δανιήλ αναφέρθηκε σε ένα από τα μεγάλα επιτεύγματα της 35ετούς Πατριαρχίας του κ.κ. Βαρθολομαίου το οποίο είναι η ανάδειξη και συνοδική αναγνώριση πολλών νέων Αγίων της Εκκλησίας μας.

“Εὰν ἡρωτᾶτό τις ποῖον θεωροῦμεν ὡς τὸ σπουδαιότερον ἐπίτευγμα τῆς τριακονταπενταετοῦς Ὑμῶν Πατριαρχίας, πέραν βεβαίως τῶν πολλῶν καὶ γνωστῶν ἐπιλοίπων προσφορῶν Σας, θὰ ἀπηντῶμεν ὅτι μία ἐκ τῶν πολυτιμοτέρων πνευματικῶν παρακαταθηκῶν τῆς περιόδου ταύτης εἶναι ἡ ἀνάδειξις καὶ ἡ συνοδικὴ ἀναγνώρισις πλήθους νέων ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας ὡς νεοφανέντων καὶ τηλαυγῶν ἀστέρων ἐν τῷ οὐρανίῳ αὐτῆς στερεώματι. Κατὰ τὰ τριάκοντα πέντε ταῦτα ἔτη, ὑπὸ τὴν Ὑμετέραν σεπτὴν Πατριαρχίαν, πλεον τῶν ἐξήκοντα νέων ἀγίων προσετέθησαν εἰς τὸ Ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας, πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἰδιαιτέρως γνωστοὶ καὶ προσφιλεῖς καὶ εἰς τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλάγιον βουλγαρικὸν λαόν: ὁ ὄσιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, ὁ ὄσιος Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ ὄσιος Ἰάκωβος Τσαλίκης ὁ «Μὲ Συγχωρεῖτε», ὁ ὄσιος Νικηφόρος ὁ Λεπρός, ὁ ὄσιος Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ, ὁ ὄσιος Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής, ὁ ὄσιος Ἐφραὶμ ὁ Κατουνακιώτης καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, ὧν τὰς πρεσβείας θεοπειθῶς ἐξαιτούμεθα. Διότι οἱ ἅγιοι εἶναι ὁ πολυτιμότερος καρπὸς τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ναοί, ἰδρύματα, πρωτοβουλία δράσεως καὶ λοιπὰ ἔργα παραμένουσιν πάντοτε ἀσφαλῶς σημαντικά· ὅμως οἱ ἅγιοι εἶναι οἱ φαεινοὶ ἐκεῖνοι ὁδοδείκται –ἢ μᾶλλον οὐρανοδείκται– οἵτινες ἀποκαλύπουσιν εἰς κάθε ἐποχὴν τὴν ζῶσαν καὶ παντευεργέτιδα παρουσίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς τοῦ Θεοῦ μαρτυρίας περὶ αὐτῶν, ἡγουν ἡ ἀγιοκατάταξις των, ἡ προσευχητικὴ μετ’ αὐτῶν κοινωνία καὶ ἡ μίμησις τῆς πίστεως καὶ τῆς πολιτείας αὐτῶν, ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν προσωπικὴν ἡμῶν μέθεξιν μετὰ τῆς θείας δόξης καὶ εἰς τὴν βεβαίαν καὶ σταθερὰν ἡμῶν ἐδραίωσιν ἐντὸς τοῦ Θεανθρωπίνου Σώματος τῆς ἀγιοτόκου Ἐκκλησίας. Καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ἀγιόλεκτος αὕτη χορεία τῶν συγχρόνων ἀγίων, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία ἀνεγνώρισε κατὰ τὰ αὐτὰ

ἔτη τῆς ἀγιοφιλοῦς Ὑμῶν Πατριαρχίας, πρεσβεύει ἀδιαλείπτως πρὸς τὸν ἐν ἀγίοις ἐπαναπαυόμενον Κύριον ὑπὲρ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, ἐνισχύουσα καὶ ἐπιστηρίζουσα Ὑμᾶς εἰς τὴν πολυσχιδῆ καὶ πολυεύθυνον διακονίαν Σας, ἀλλὰ καὶ κρατύνουσα καὶ ἐνδυναμοῦσα ὀλόκληρον τὴν στρατευομένην Ἐκκλησίαν ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς διὰ μέσου τοῦ παρόντος χαλεποῦ αἰῶνος”, εἶπε.

“Ἐκθύμως ευχόμεθα ὁ Πανάγαθος Θεός, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας Αυτοῦ Μητρός, του φερωνύμου προστάτου Σας αγίου Αποστόλου Βαρθολομαίου, του Αποστόλου Βαρνάβα, του αγίου Λουκά, αρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως, του Ιατρού, και πάντων των Αγίων, να Σας χαρίζη ακλόνητον κατ’ ἀμφω υγίειαν, αδιάπτωτον ἐν Κυρίῳ χαρὰν καὶ αγαλλίασιν, εἰρήνην ἀστασίαστον, φωτισμόν καὶ δύναμιν ἐξ ὕψους, ἵνα συνεχίζητε ἐπὶ πολλὰ ἀκόμη ἔτη τὴν εὐλογημένην διακονίαν Σας πρὸς ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπ’ ἀγαθῷ τῆς πανορθόδοξου ἐνότητος”, εὐχήθηκε.

Αναλυτικὰ ὀλόκληρη ἡ προσφώνηση τοῦ Πατριάρχου Βουλγαρίας κ.κ. Δανιήλ:

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἴχομεν τὴν εὐλογίαν νὰ πραγματοποιήσωμεν τὴν πρώτην εἰρηνικὴν καὶ ἀδελφικὴν ἐπίσκεψίν μας εἰς τὸ Φανάριον, εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην μετέβημεν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν Πόλιν μετὰ τῶν προσφιλῶν ἡμῶν ἀδελφῶν, τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας, ἵνα ἐκπληρώσωμεν χρέος ἱερὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Αὕτη τυγχάνει ἡ ἱστορικὴ ἡμῶν Μήτηρ, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐδέξαντο τὸ σωτήριο φῶς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ἡ ἐπίσκεψις ἐκείνη ἀπεδείχθη, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, τελεσφόρος καὶ καρποφόρος. Ἦλθομεν ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ εἰρήνης καὶ εὔρομεν τὴν αὐτὴν ἀγάπην καὶ τὴν αὐτὴν εἰρήνην. Δοξάζομεν τὸν Πανάγαθον Θεόν, ὅστις ἠδρόκησε νὰ μᾶς χαρίσῃ τότε στιγμὰς ἀληθοῦς ἐν Χριστῷ κοινωνίας, φιλαδελφίας καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, αἵτινες θὰ παραμείνωσιν ἀνεξίτηλοι καὶ βαθέως ἐγκεχαραγμένοι εἰς τὴν μνήμην μας.

Κατὰ μίαν μάλιστα τῶν συνομιλιῶν ἡμῶν, Παναγιώτατε, μὲ τὴν ἰδικὴν Σας χαρακτηριστικὴν ἀδελφικὴν ἐγκαρδιότητα, ἤξιώσατε νὰ προσκαλέσητε τὴν ἡμετέραν Μετριότητα νὰ παραστῆ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος εἰς τὴν Ἰμβρον, ἐπὶ τῇ διπλῇ χαρμῶσύνῳ καὶ πανευφροσύνῳ ταύτῃ περιστάσει, ἥτοι τῇ μνήμῃ τοῦ ἀγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου, καθ’ ἣν ἄγετε τὰ σεπτὰ ὀνομαστήριά Σας, καὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς τριακονταπενταετοῦς Πατριαρχικῆς Σας διακονίας εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Προσέτι, μοὶ ἐδηλώσατε ὅτι θὰ ἐχαίρετε ἰδιαιτέρως ἐὰν συνορτάζαμεν τὴν διπλὴν ταύτην πανήγυριν ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ῥουμανίας, κ. Δανιήλ. Ὅταν δέ, μετὰ ταῦτα, ἀπεστείλατε εἰς τὴν Βουλγαρίαν πατριαρχικὴν ἀντιπροσωπείαν, συνοδευομένην

ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἰμβρου καὶ Τενέδου κ. Κυρίλλου, ἔσπευσα νὰ ἀπαντήσω ὅτι δι' ἐμὲ ἡ παρουσία μου εἰς τὴν σημερινὴν ἑορτὴν θὰ περιποιῶσε ἰδιαιτέραν τιμὴν καὶ χαράν.

Καὶ ἰδοὺ τανῦν, μετὰ τοῦ πεφιλημένου ἡμῶν ἀδελφοῦ, τοῦ Ἁγίου Νευροκοπίου κ. Σεραφεῖμ, εὕρισκόμεθα ἐδῶ, εἰς τὴν ἰδιαιτέραν Ὑμῶν πατρίδα, τὴν πανεύμορφον νῆσον τῆς Ἰμβρου, συνηγμένοι εἰς τὸν περικαλλῆ τοῦτον ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, εἰς τὸ χωρίον Σας ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, ἵνα τιμήσωμεν καὶ γεράρωμεν τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα, τιμῶντες ἐν ταύτῳ καὶ Ὑμᾶς, προσωπικῶς, Παναγιώτατε, ἐπὶ τε τοῖς Ὑμετέροις ἀγομένοις ὀνομαστηρίοις καὶ τῇ τριακονταπενταετηρίδι τῆς ἀγλαοκάρπου πατριαρχικῆς Ὑμῶν ἀρχιερατείας καὶ οἰακοστροφίας.

Μόλις πρὸ ὀλίγου ἠκούσαμεν εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν τὸν ἐμπεπνευσμένον ὕμνον τῆς Ἐκκλησίας: «Τῇ σαγήνῃ τῆς γλώττης σου, θεορῶῃμον Ἀπόστολε, ἐκ βυθοῦ ἀνήγαγες ματαιότητος καὶ χαλεπῆς ἀθεότητος τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, καὶ προσήγαγες Χριστῷ τῷ Θεῷ διὰ πίστεως...». Καὶ ἡμεῖς, ἀποβαλλόμενοι διὰ τῆς αὐτῆς πίστεως τὴν ματαιότητα καὶ τὴν ἀθεότητα τοῦ ἐπικήρου τούτου κόσμου, ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δεόμεθα τοῦ Παναγάθου Θεοῦ ὑπὲρ τῆς ὑγιείας, τῆς μακροημερεύσεως καὶ τῆς κατὰ Θεὸν ἐνισχύσεως τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου τόπου καὶ τοῦ ἠύλογημένου λαοῦ αὐτοῦ, τῶν πανευλαβῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἰμβρου, τῶν συγγενῶν καὶ τῶν οἰκείων Σας, καθὼς καὶ πάντων ἐκείνων οἵτινες Σᾶς περιβάλλουσιν μὲ ἀγάπην, σεβασμὸν καὶ ἀδιάλειπτον υἱικὴν ἀφοσίωσιν.

Εἴμεθα σήμερον εἰς τὴν νῆσον ὅπου ἐγεννήθητε, ὅπου ἐγεύθητε τὴν εὐφορίαν τῆς πρώτης συμμετοχῆς εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ ὅπου ἐδιδάχθητε τὰ πρῶτα γράμματα. Καὶ δὲν εἶναι οὐδόλως τυχαῖον ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἱερὸν ναόν, ἐν ᾧ τὴν 8ην Μαΐου 1940 ἐλάβετε τὸ Ἅγιον Βάπτισμα μὲ τὸ ὄνομα «Δημήτριος» καὶ ἐνεδύθητε τὸν Χριστὸν καὶ τὴν παντευχίαν τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως.

Ἐδῶ ἐλάβετε τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ εὐσεβείας παρὰ τῶν εὐλαβεστάτων γονέων Σας, τῶν μακαριστῶν Χρήστου καὶ Μερόπης, καὶ παρὰ τοῦ ἀοιδίμου πατρὸς Ἀστερίου· εἴη ἡ μνήμη πάντων αὐτῶν αἰωνία καὶ ἄληστος. Ἐδῶ, πιστεύομεν, ἐκαλλιεργήθησαν διὰ πρώτην φοράν ἐκεῖνοι αἱ ἀρεταί, αἵτινες μέχρι σήμερον χαρακτηρίζουσιν τὸ σεβαστὸν πρόσωπόν Σας, ἥτοι ἡ ἀπλότης, ἡ φιλοξενία, ἡ ἀνεπιτήδευτος ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπον, καθὼς καὶ ἡ βαθεῖα προσήλωσις εἰς τὴν μακραίωνα παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο καὶ δικαίως ὠμολογήσατε εἰς μίαν συνέντευξίν σας: «Εἶμαι ψυχῇ τε καὶ σώματι Ἰμβριος» (27 Ἰουνίου 2011). Καὶ πράγματι, ἡ ὁμολογία αὕτη δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς μίαν ἀνάμνησιν τῆς ἐξ Ἰμβρου ἐλκομένης Ὑμῶν καταγωγῆς, ἀλλὰ ἔκφρασιν βαθείας πνευματικῆς σχέσεως πρὸς τὸν τόπον, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν παράδοσιν ποὺ ἐπεσφράγισαν

τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς Σας.

Ἐδῶ, εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν, πρὸ ἐξήκοντα πέντε ἀκριβῶς ἐτῶν, τὴν 12ην Αὐγούστου 1961, ἐτελέσθη ἡ μοναχικὴ Σας κουρά. Ἐν συνεχείᾳ, τὴν ἐπομένην ἡμέραν, κατὰ τὴν εἰς διάκονον χειροτονίαν σας ἐλάβετε τὸ ὄνομα «Βαρθολομαῖος».

Εἷς δὲ ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων συμπατριωτῶν Σας, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρετε ἀπὸ τῆς χειροτονίας σας, συμφώνως πρὸς τὴν σώφρονα καὶ προνοητικὴν, ὡς ἀπεδείχθη, ἐπιλογὴν καὶ ὑπόδειξιν τοῦ ἀοιδίμου Γέροντός Σας, ὁ λόγιος ἀρχιμανδρίτης Βαρθολομαῖος ὁ Κουτλουμουσιανός, γράφει εἰς τὸ Ἱστορικὸν Ὑπόμνημά του περὶ τῆς νήσου Ἰμβρου τὰ ἐξῆς ἀξιοσημείωτα: «Ὁ λαὸς τῆς Ἰμβρου [...] εἶναι εὐφυῆς, εὐάγωγος καὶ παντοίας παιδείας δεκτικός» (ἐν Κωνσταντινουπόλει 1845, σ. 69). Ἡ μαρτυρία αὕτη, διατυπωθεῖσα πρὸ σχεδὸν δύο αἰώνων, φαίνεται νὰ εὐρίσκη εἰς τὸ πρόσωπόν Σας μίαν ἰδιαιτέρως εὐγλωττον ἐπιβεβαίωσιν καὶ μίαν ζῶσαν ἀνταπόκρισιν. Διότι αἱ φυσικαὶ ἀρεταὶ τῆς Ἰμβριακῆς ἰδιοσυγκρασίας, τὰς ὁποίας κατὰ λεπτὸν περιγράφει ὁ Κουτλουμουσιανός, συνεδυάσθησαν ἐν τῷ Ὑμετέρῳ προσώπῳ μετὰ τῆς περιωνύμου χριστιανικῆς παιδείας, τῆς ἐπιμελοῦς ἐκκλησιαστικῆς καλλιέργειας καὶ τῆς πολυετοῦς ὀτρηνῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως, ἡ μικρὰ αὕτη νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἡ ὁποία κατὰ καιροῦς ἀνέδειξεν ἀξιολόγους κληρικούς, λογίους καὶ εὐεργέτας τοῦ Γένους, ἠξιώθη νὰ προσαγάγη εἰς τὴν ἔνδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν Πατριάρχην αὐτῆς, τὸν Πρῶτον τῆ τιμῆ ἀνὰ μέσον τῶν θεοφιλῶν Προκαθημένων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν.

Οὕτω, τὴν 22αν Ὀκτωβρίου 1991, μετὰ τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ μακαριστοῦ προκατόχου Σας, τοῦ ἀπὸ Ἰμβρου καὶ Τενέδου Πατριάρχου κυροῦ Δημητρίου, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέλεξεν Ὑμᾶς εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θῶκον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἦδη ὅμως, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐξελέγητε, βεβαίαν καὶ πλήρη εἶχατε τὴν συναίσθησιν ὅτι ἡ πατριαρχικὴ διακονία δὲν συνιστᾷ προνόμιον, ἀλλὰ σταυρόν, θυσίαν καὶ πολυκύμαντον εὐθύνην. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὸν Ἐπιβατήριον Λόγον Σας, ἐτονίσσατε χαρακτηριστικῶς: «Παραλαμβάνομεν τὸν σταυρὸν Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου εἰς συνέχισιν τῆς ἀνόδου εἰς τὸν Κρανίου Τόπον, εἰς συσταύρωσιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ καὶ τῇ Αὐτοῦ συσταυρωμένῃ Ἐκκλησίᾳ, εἰς συντήρησιν τοῦ φωτὸς τῆς Ἀναστάσεως» (2 Νοεμβρίου 1991). Ἀναλαμβάνοντες τὴν εὐθύνην τῆς ναυκληρίας καὶ τῆς πηδαλιουχίας τῆς νοητῆς νηὸς τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐγιγνώσκετε καλῶς, Παναγιώτατε, τὰς δυσχερείας, τοὺς πειρασμούς, τὰς ποικίλας προκλήσεις καὶ τὰ βάρη τὰ συνοδεύοντα τὴν διακονίαν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ὅμως, πεποιθότες εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν καὶ τὴν χάριν τοῦ Παντάνακτος Κυρίου, ἀνελάβετε φιλοπόνως τὸ βαρὺ τοῦτο φορτίον τῆς πατριαρχικῆς διακονίας, διακονήσαντες ἐπὶ τριάκοντα πέντε ἔτη τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ ἀκαμάτου ἀφοσιώσεως καὶ ἀγογγύστου φροντίδος.

Εἶναι γνωστὰ τὰ λόγια τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, ὅστις, πληροφορηθεὶς τὴν ἐκλογὴν Ὑμῶν, εἶπεν· «Ὁ Θεὸς ἐξέλεξε τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο γιὰ τὴν κατάλληλη θέση, κατὰ τὸν κατάλληλο καιρό». Ἐν τῇ ῥήσει ταύτῃ, ἀπλῆ μὲν κατὰ τὴν διατύπωσιν, βαθυστοχάστῳ δὲ καὶ ἐμβριθεῖ κατὰ τὸ περιεχόμενον, ἀποτυποῦνται εὐστόχως ἡ ἱκανοποιήσις καὶ αἱ ζωηραὶ ἐλπίδες πολλῶν πιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἅμα τῇ Ὑμετέρᾳ θεοπροβλήτῳ ἐκλογῇ.

Καὶ ἐπειδὴ αὕτη ἡ ἀναφορὰ ἔφερε εἰς τὴν μνήμην μας ἕναν σύγχρονον ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ προσθέσω μίαν ἀκόμη σκέψιν. Ἐὰν ἠρωτᾷτό τις ποῖον θεωροῦμεν ὡς τὸ σπουδαιότερον ἐπίτευγμα τῆς τριακονταπενταετοῦς Ὑμῶν Πατριαρχίας, πέραν βεβαίως τῶν πολλῶν καὶ γνωστῶν ἐπιλοίπων προσφορῶν Σας, θὰ ἀπηντῶμεν ὅτι μίᾳ ἐκ τῶν πολυτιμοτέρων πνευματικῶν παρακαταθηκῶν τῆς περιόδου ταύτης εἶναι ἡ ἀνάδειξις καὶ ἡ συνοδικὴ ἀναγνώρισις πλήθους νέων ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας ὡς νεοφανέντων καὶ τηλαυγῶν ἀστέρων ἐν τῷ οὐρανίῳ αὐτῆς στερεώματι.

Κατὰ τὰ τριάκοντα πέντε ταῦτα ἔτη, ὑπὸ τὴν Ὑμετέραν σεπτὴν Πατριαρχίαν, πλεόν τῶν ἐξήκοντα νέων ἀγίων προσετέθησαν εἰς τὸ Ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας, πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἰδιαιτέρως γνωστοὶ καὶ προσφιλεῖς καὶ εἰς τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλάγιον βουλγαρικὸν λαόν: ὁ ὅσιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, ὁ ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ ὅσιος Ἰάκωβος Τσαλίκης ὁ «Μὲ Συγχωρεῖτε», ὁ ὅσιος Νικηφόρος ὁ Λεπρός, ὁ ὅσιος Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ, ὁ ὅσιος Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής, ὁ ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, ὧν τὰς πρεσβείας θεοπειθῶς

έξαιτούμεθα. Διότι οί ἅγιοι εἶναι ὁ πολυτιμότερος καρπὸς τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ναοί, ἰδρύματα, πρωτοβουλίαὶ δράσεως καὶ λοιπὰ ἔργα παραμένουσιν πάντοτε ἀσφαλῶς σημαντικά· ὅμως οί ἅγιοι εἶναι οί φαεινοὶ ἐκεῖνοι ὁδοδεῖκται –ἢ μᾶλλον οὐρανοδεῖκται– οἵτινες ἀποκαλύπουσιν εἰς κάθε ἐποχὴν τὴν ζῶσαν καὶ παντευεργέτιδα παρουσίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς τοῦ Θεοῦ μαρτυρίας περὶ αὐτῶν, ἡγοῦν ἡ ἀγιοκατάταξις των, ἡ προσευχητικὴ μετ’ αὐτῶν κοινωνία καὶ ἡ μίμησις τῆς πίστεως καὶ τῆς πολιτείας αὐτῶν, ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν προσωπικὴν ἡμῶν μέθεξιν μετὰ τῆς θείας δόξης καὶ εἰς τὴν βεβαίαν καὶ σταθερὰν ἡμῶν ἐδραίωσιν ἐντὸς τοῦ Θεανθρωπίνου Σώματος τῆς ἀγιοτόκου Ἐκκλησίας. Καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ἀγιόλεκτος αὕτη χορεία τῶν συγχρόνων ἁγίων, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία ἀνεγνώρισε κατὰ τὰ αὐτὰ ἔτη τῆς ἀγιοφιλοῦς Ὑμῶν Πατριαρχίας, πρεσβεύει ἀδιαλείπτως πρὸς τὸν ἐν ἀγίοις ἐπαναπαυόμενον Κύριον ὑπὲρ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, ἐνισχύουσα καὶ ἐπιστηρίζουσα Ὑμᾶς εἰς τὴν πολυσχιδῆ καὶ πολυεύθυνον διακονίαν Σας, ἀλλὰ καὶ κρατύνουσα καὶ ἐνδυναμοῦσα ὀλόκληρον τὴν στρατευομένην Ἐκκλησίαν ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς διὰ μέσου τοῦ παρόντος χαλεποῦ αἰῶνος.

Παναγιώτατε,

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω ἐκ βάθους καρδίας διὰ τὴν ἀδελφικὴν πρόσκλησίν Σας νὰ εὐρισκώμεθα σήμερον ἐδῶ, εἰς τὴν εὐλογημένην ταύτην νῆσον, μετὰ τοῦ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ῥουμανίας, κ. Δανιήλ, συμμετέχοντες εἰς τὴν χαρὰν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἰμβρου καὶ τῶν πνευματικῶν τέκνων Σας.

Ἡ παρουσία ἡμῶν ἐνταῦθα δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἔκφρασιν σεβασμοῦ πρὸς τὸ πρόσωπόν Σας. Διαλαλεῖ πρωτίστως τὴν μαρτυρίαν τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ἀδελφικῆς κοινωνίας τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς κοινῆς πορείας ἡμῶν «ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. δ´ 3). Καὶ αὖριον, ἐπὶ τὸ κοινὸν Ποτήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας συναχθησόμενοι, θὰ δοξάσωμεν τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν πανηγυρίζοντες τὴν φωτοφόρον μνήμην τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα, ἀνανεοῦντες παραλλήλως τοὺς δεσμοὺς αὐτῆς ταύτης τῆς ἐν Χριστῷ κοινωνίας καὶ τὴν κοινὴν μαρτυρίαν τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

Ἐκθύμως εὐχόμεθα ὁ Πανάγαθος Θεός, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας Αὐτοῦ Μητρός, τοῦ φερωνύμου προστάτου Σας ἁγίου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου, τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως, τοῦ Ἱατροῦ, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, νὰ Σᾶς χαρίζῃ ἀκλόνητον κατ' ἄμφω ὑγίειαν, ἀδιάπτωτον ἐν Κυρίῳ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, εἰρήνην ἀστασίαστον, φωτισμὸν καὶ δύναμιν ἐξ ὕψους, ἵνα συνεχίζητε ἐπὶ πολλὰ ἀκόμη ἔτη τὴν εὐλογημένην διακονίαν Σας πρὸς ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πανορθόδοξου ἐνότητος.

Εἰς πολλά, εὐλογημένα, εἰρηνικὰ καὶ καλλίκαρπα ἔτη, Παναγιώτατε!